

fordringer til at hde saadan Bistand, men navnlig fordi de i Reglen ikke kunne antages at have nogen Bevidsthed om det Forbryderiske i denne Art af Deelagtighed i Forbrydelse, og idet Kommissionen maa tiltræde denne Anskuelse har man i Slutningen af § 55 foreslaaet, at Børn under 15 Aar ikke skulle straffes for den i § 54 omhandlede Meddeelagtighed i Forbrydelse. Men om end dette ikke ubetinget tør statueres med Hensyn til anden Meddeelagtighed, er det dog vist, at det overhovedet i mange Tilfælde maa anses som naturligt begrundet i deres ufuldstændige Udvi-ling og svagere Villie, at de omhandlede Børn deels ikke tænke over, at hvad den Ældre, hvem de skulde Lydighed eller ere vantte til at see op til, vil have dem til at hjælpe til med, er noget Ondt, eller ialtsalds laa sig til No med, at det dog er den Ældre, der som den egentlige Gjerningsmand maa svare for Handlingen, deels mangle Kraft til og frygte for at modsætte sig den Ældres Befaling. Det maa i denne Henseende — i Overensstemmelse med hvad der maa antages at være Domstolens Mening efter den nugældende Straffelov — formeentlig væsentlig komme an paa, i hvilket Forhold Barnet staaer til den ældre Gjerningsmand, og man har derfor affattet det derhenhørende Stykke af Udkastets § 55 derhen, at det angaaende Strafnedsættelse eller Straffestergivelse Bestemte ogsaa skal gælde med Hensyn til Børn under 15 Aar, der af ældre Personer, som ifølge deres Forhold til dem maa antages at have en særegen Indflydelse over dem, ere blevne bevægede til at hde Bistand til en Forbrydelse. Selvsølgelig er det herved en Forudsætning, at der er Tale om en Forbrydelse, hvis Strafbarhed Barnet efter Reglerne i § 34 overhovedet maa antages at kunne indsee. Det har isøvrigt været under Overveielse i Kommissionen, om man ikke skulde rykke Aldersgrænsen op fra 15 til 18 Aar, men man har dog ikke fundet tilstrækkelig Føie hertil, hvorimod man jo vel har tænkt sig, at den almindelige Regel om Strafnedsættelse eller Straffestergivelse for Meddeelagtighed i Forbrydelse, naar Vedkommende ved deres Afhængighedsforhold have ladet sig bevæge til den, lettere vil komme til Anvendelse med Hensyn

til unge Mennesker mellem 15 og 18 Aar end med Hensyn til ældre Personer.

Den sidste § i Udkastets Kap. 5, § 56, handler om den i visse Tilfælde tilstedeværende Angivelsespligt. Det maa visnødt anses at være en almindelig Børgerspligt, hvis Overtrædelse bør paadrage Strafanfsvar, at virke til Forhindrengen af særdeles grove og farlige Forbrydelse, navnlig saadanne, hvorved Menneskeliv udsættes for Fare; men ligesom de Grunde, der i denne Henseende komme i Betragtning, ikke paa samme Maade gjøre sig gjældende med Hensyn til en almindelig Forpligtelse til at anmeldte allerede fuldt udførte Forbrydelse — hvorom der, selvsølgelig udenfor særlige Ombedsforhold, ogsaa kun aldeles undtagelsesviis er Tale efter den nugældende danske Straffelov —, saaledes turde der formeentlig være Anledning deels til at iagttage nogen Forsomhed i Henseende til de Forbrydelse, med Hensyn til hvilke der paalægges Børgerne i Almindelighed en Angivelsespligt, deels til isøvrigt saavidt muligt at ordne og begrænse denne paa en saadan Maade, at den ikke kommer i Strid med den almindelige Følelse. Man har derfor meent, at ihvovvel det ikke gæder an ganske at undtage politiske Forbrydelse fra den almindelige Angivelsespligt, bør denne dog indskrænkes til de groveste Slags af Forræderi og Majestatsforbrydelse, og at der, hvor farlig en Forbrydelse Falskmyntneri end maa anses at være, dog er overveiende Grund til ikke at medtage denne Forbrydelse under Angivelsespligten, eftersom den dog ikke sætter Statens Velfærd eller Menneskeliv paa Spil, og et Bud i Straffeloven om at angive Falskmyntneri derfor ikke vilde finde den Støtte i den umiddelbare Retsfølelse hos Børgerne, som hvor det gjælder om Forbrydelse, der true Statssafundet eller Menneskeliv med aabenbar Fare. Medens der fremdeles vel med Hensyn til de groveste Statsforbrydelse er Grund til at opstille den Fordring, at den, der har erholdt sikker Kundskab om, at saadanne forberedes, skal desangaaende gjøre Anmeldelse til Øvrigheden — hvilket i Reglen vil være den eneste sikke Maade til at forebygge Udførelsen af deslige Forbrydelse —, synes der med Hensyn til andre Forbrydelse at burde indrømmes den Paagjældende Valget imellem